

क्षेमेन्द्र विरचित

अवदानकल्पलता

भाषागुवाढक
मीन बहादुर शाक्य

प्रकाशक
शाक्य जः (प्रा.) लि.
ओमबहाल, काठमाडौं, नेपाल

ने.सं. ११२५

प्रकाशक :

शाक्य ङ्राम (वा.) लि.

शाक्य जः प्रा. लि.

ओमबहाल, काठमाडौं, नेपाल

फोन: ४-२६०६०८, ४-२६०९८५

फ्याक्स: ९७७-१-४२६५६ ०६

ईमेल: shakya@mangal.wlink.com.np

ठापाणु संरक्षण :- १००१ प्रति

बुद्ध सम्बत्:- २५४८

नेपाल सम्बत्:- ११२५

दिक्रम सम्बत्:- २०६१

ईश्वरी सम्बत्:- २००५

© अवधिकाट प्रकाशकयाके द्वयक्षित

आवरण किपा : शाक्यमुनि बुद्ध

सैजन्य: www.dharmamedia.org

आवरण डिजाइन: मल्लिका शाक्य

ISBN: 99946-34-17-8

भाषा संशोधक: हेराकाजी बज्राचार्य

अनुवाद सहयोगी, करप्यूटर सेटिंग व डिजाइन : मिलन शाक्य

म: ५००/-

थाकू :

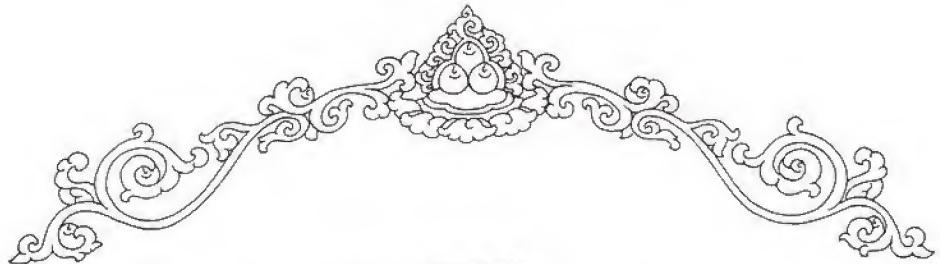
शाक्य असास द्वारा (वा.) लि.

शाक्य अफ्सेट प्रेस (प्रा.) लि.

ओमबहाल, काठमाडौं, नेपाल

फोन: ४-२६०६०८, ४-२६०९८५ फ्याक्स: ९७७-१-४२६५६०६

ईमेल: shakya@mangal.wlink.com.np

मन्तुना

छगू न्हगु पद्धति, छगू न्हगु जः

‘अवदान’ धायेमात्रं हे शान्तिनायक शाक्यमुनि भगवान् बुद्धया पूर्वजन्मया घटनाप्रधान जीवनया खँ दुर्ध्याकातःगु बाखं-धुकू (A Store-House of Legends) भीगु न्ह्यःने दंवइ। थथे हे ‘कल्प’ धायेमात्रं नं भीसं छु छु वस्तु मतिइ ल्वीकल उगु उगु वस्तु प्राप्त जुइगु सि (फलफूल) सयाच्वंगु सिमा (A tree yielding whatever is wanted of it) धैगु अर्थ बोध जूवइ। थ्यागु मेगु नां खः कल्पद्रुम, कल्पवृक्ष वा कल्पतरु। थथे हे हानं ‘लता’ खँग्वःया अर्थ खः स्वामा, सिमाया कचा, लहरा, दँ, पल्लव अथवा हः। तर थ्व अवदान कल्पलतास प्येपुनाच्वंगु ‘लता’ खँग्वःया अर्थ छ्यायेबलय् धाःसा थ्या मेगु हे लक्षार्थ अथवा प्रतीक लक्षण (Metaphor) जूवइ गथेकि अवदान कल्पलता धायेबलय् अवदान कल्प हः (थन हःया अर्थ खः द्या, अध्याय, परिच्छेद, सर्गः, लू) गथेकि अवदान कल्प छहः, अवदान कल्प निहः, अवदान कल्प स्वहः इत्यादि।

इसवीया न्यागूगु शताब्दीपाखेयाम्ह नांदंम्ह बाखंच्वमि क्षेमेन्द्रया अमर कृतिकथं प्रख्यातगु थुगु ‘अवदान कल्पलता’ (थ्यागु मेगु नां खः बोधिसत्त्वावदान कल्पलता) ध्यागु साप हे तःधंगु ग्रन्थरत्न जुयाच्वन। थुकी दुनेच्वंगु ज्ञानगुणया खँ, अर्ति उपदेश नीति दर्शनया खँ, अले हिसिदयेक जीवन्त यानाः न्ह्याकातःगु थी बाखं साप हे च्वन्ह्यानाच्वंगु जुल। भीगु जीवन पद्धति, भीगु जीवन दर्शन च्वन्ह्याकेते भीत भीगु इच्छा आकांक्षा व आवश्यकताकथं भीत छु छु माःगु खः भीत मालाच्वंगु फुक्क वस्तु थुगु हे अवदान कल्पलताय् दुवालाः ल्वीके फइगु जुयाच्वन। थुकी दुनेच्वंगु थी थी वस्तुया श्रोतया हलंज्वलं (Source Materials) व बाखंया तत्त्वत (Story - Elements) थुलि महत्वपूर्ण व उपयोगीसिद्ध जुयाच्वंगु जुल थ्यात हे कया: छत्वाःचा खँ न्ह्यथने। वास्तवय् धर्मकर्म यानाः जुइपिन्त, षड्पारमिताया जीवन शैली हनाजुइपिन्त, चिन्तना मनन व दर्शनया विषय वस्तुस दुविनाजुइपिन्त,

रोचकगु रूपक, बाखंया माध्यमं उपमा दृष्टान्त न्त्यब्बयाः ज्ञान गुणया खँ सीका थुइका कनाजुइपित्त ला थुगु अवदान ग्रन्थरत्न अमूल्य व अद्वितीय हे जुइगु जुल। लेखक, कवि, साहित्यकार, उपन्यासकार, नाटककार, कलाकारपिंत नं थ्व अवदान ग्रन्थरत्न मनचिन्ते भोली तुल्य हे जुइगु जुयाच्चन।

इसवीया न्त्यगू शताब्दीया पूर्वद्वं कालयाम्ह महाकवि नाटककार श्रीहर्ष अवदान कल्पलतास चंगु (ल्या: १०८) जिमुतवाहन बाखंयात कयाः हे विश्वप्रसिद्धगु शास्त्रीय संस्कृत नाटक 'नागानन्द' च्यावन। सन् १९५६ स धर्मोदय सभाया तत्त्वावधानय नेपालय जूगु चतुर्थ विश्व बौद्ध सम्मेलनया लसताय अन्तर्राष्ट्रिय क्षेत्र वःपिं बौद्ध विद्वानपि, विदुषीपि, पाहाँपिनिगु न्त्यःने नेपाल संस्कृत नाटक समिति सिंहदरबारया नाचघरय थ्व हे नागानन्द नाटक (अवदान कल्पलतास चंगु राज-कुमार जिमुतवाहनयागु) मञ्चन यानाः क्यंगु जुल। नोवेल पुरस्कार विजेता विश्व-कवि रवीन्द्र नाथ टायगोर नं थ्व हे अवदान कल्पलतास चंगु ल्या: ७५ या बाखं प्रतीत्यसमुत्पादावदानया लिधंसाय थःगु अमरगु काव्यकृति "अभिसार" सिर्जना यानावंगु जुल। छम्ह रोथेनवर्ग नाम्ह मयजुं ला अवदान कल्पलता विषयस शोध ग्रन्थ हे च्याः विद्यावारिधि (Phd) या उपाधि नं काःगु जुल। आदि आदि।

अवदान ग्रन्थरत्नस चंगु बाखंया सन्दर्भय नेपालयागु थःगु हे खँ न्त्यथनेबलय नं अतिकं महत्व व विशेषतां जाःगु तथा स्थानीय तीर्थस्थल हे जुयाच्चंगु अवदान माहात्म्यया प्रसंग नं न्त्यथनेबहःजूवइ। गथेकि सकोदे (शंखपुर) स चंगु मणिचूड अवदान (मणि शैल महावदान), काभ्रेया नमोबुद्ध (नमरा) नाप स्वापू दुगु महासत्त्व अवदान तथा यलदे (ललितपुर) नाप स्वापू दुगु श्रृंगभेरी अवदान ज्वलन्त रूपं दसू जूगु दु।

थुकी महासत्त्व अवदानयात कयाः शाह जुजु राजेन्द्र विक्रमं नेपालभाषाय च्यावंगु महासत्त्व पूर्धाप्याखं (पूर्णाङ्गी नाटक, महासत्त्व राजकुमार नयेपित्याकाच्चंम्ह मचाबूम्ह मांधुँयात थःगु ला ध्यनाः नकीगु बाखं प्रधानगु) नं च्वय न्त्यथने धुनागु चतुर्थ विश्व बौद्ध सम्मेलनया हे लसताय नासःखलकं नेपालयागु परम्परागत मौलिक शैली न्त्यब्बयाक्यंगु जुल। मणिचूड अवदानसच्चंगु (जुजु मणिचूडं लोकया कल्पाणार्थ थःगु छयनयच्चंगु मणि दान याइगु, खडगजोगिनीं जुजुयात रक्षा याइगु) बाखं दुथ्याकातःगु बाखंयात हे कयाः भौदे (बनेपा) या नाटककार भाजु ज्ञानकाजी मानस्थर नं खडग जोगिनीया नामं पूर्धाप्याखं (नाटक) च्याः पिथनेधुकूगु जुल। यल देशय (ललितपुरस) प्रचलितगु श्रृंगभेरी अवदान (छम्ह पतिव्रताम्ह मयजुं थःगु सतित्वया प्रभावं थःम्ह पूर्वजन्मया भाःत (म्यय जुयाः जन्म कया सीम्ह) यात

न्ययागु हे न्यकू पुया: म्वाकीगु बाखं दुथ्याःगु) नाप स्वापू दुगु यलदेया न्यकू जात्रा (नौबाजा व मतया) थौतक नं चालू हे जुयाच्वंगु जुल। यलदेया हे उकुबाहाः, भिंछेबाहाःयापि प्याखंस्यनामि कलाकारतय् सं वीरकुश अवदानसं च्वंगु बाखंचुया हे लिधंसाय् वीरकुश पूधाप्याखं (खःप्याखं) लांलां क्यनावंगु जुल। अले थीथी अवदानया हे आधारय् कलाकारितां जायेकाः च्वयातःगु पौभा, बिलंपौ गुन्हुपुन्ही भा: थीथी बाहाबहिली ब्बडगु थितिरीति गुथि दहेदति ।

स्वनिगलय् न्हापा त्वाःत्वालय् बाखं कंकेगु परम्परा व थितिरीति नं ब्बल्हनाच्वंगु जुल, गनं ललितविस्तरसं च्वंगु बौद्ध जीवनीया बाखं सा, गनं अवदानशतक, अवदान कल्पलतासच्वंगु बाखं । येँदे (कान्तिपुर) या ओमबहालय् च्वंगु पं. निष्ठानन्द वज्ञाचार्य (संस्कृत भाषां मांभाषाय् ललितविस्तर व भद्रकल्पावदान हीकूम्ह) च्वयावंगु व कनावंगु बाखंनं ला नेपाल भाषाया विकासक्रमय् वसपोल पं. निष्ठानन्दयात 'गद्यगुरु' या मान्यतां हे हनेगु यात। थथे हे यलय् पं. आशाकाजी वज्ञाचार्य नं थीथी अवदानया बाखं कनेगुलि अतिकं लोकट्वाःम्ह जुल। यलया बोधि परिषदं वसपोल पं. आशाकाजीयात 'अवदानरत्न' धैगु उपाधि हे देहाःगु जुल। थथे हे येँ देशय् बाखं कनीगु भवलय् पं. बद्रीरत्न गुरुजु नं कथावाचस्पति हे जुल। थथे हे थीथी अवदानयात कयाः लोकह्वाक बाखं कनावंपिं मेमेपिं नांदपिं पण्डित गुरुजुपिं (पं. रत्नबहादुर वज्ञाचार्य, पं. अमोघवज्ञ वज्ञाचार्य, पं. जीवरत्न वज्ञाचार्य, लाखे गुरुजु [पं. तेजरत्न वज्ञाचार्य] आदि) नं मदुगु मखु ।

थथे स्वनिगःया नेवाःतय्गु जनजीवनय् अवदान ग्रन्थ रत्नसं न्यव्ययातःगु थीथी बाखंपाखे प्रत्यक्ष वा अप्रत्यक्ष रूपं आपालं प्रभाव लानाच्वंगु खने दु ।

आः हानं अवदान कल्पलताया हे सन्दर्भय् छत्वाःचा मेगु खँ न्यथने । न्हापा न्हापाया इलय् नेपाल मण्डल स्वनिगलय् महायानी बौद्ध ग्रन्थया अपार भण्डार हे दुगु जुयाच्वन । छगू कथं उगु इलय् स्वनिगः बौद्ध ग्रन्थया तःधंगु संकलन, संरक्षण व प्रदर्शन स्थल जूगु लिसे लिसे बौद्ध धर्म दर्शनया अध्ययन, अन्वेषण व अनुसन्धानया नं केन्द्र हे जुयाच्वंगु जुल ।

उथाय् अर्थात् सन् १८१५ पाखे जूगु सुगौली सन्धी (नेपाल व अंग्रेजी कम्पनी सरकारया दथुइ जूगु युद्धया लिच्चःकथं जूगु) अनुसार, स्वनिगलय् अंगरेज राजदूत च्वनीगु जुसेलिं, लिपा थन स्वनिगलय् ब्रेन ह्यूगाटन हडसन (Brian Houghton Hodgson) नाम्ह, बौद्ध धर्म दर्शनसं आपालं मन क्वसाःम्ह विद्वान् व च्वमि राजदूतया सहायक जुयावःगु जुयाच्वन । छुं दँ लिपा वय्कः थःहे राजदूत नं जूगु जुल । वय्कः नेपालय् जम्मा २१ दँ च्वनावंगु जुल । थुगु हे इलय् यल महाबौद्धया छम्ह

धुरन्थरम्ह बौद्ध विद्वान् पं. अमृतानन्द वन्देजुं वय्कः अंगरेज राजदूत हडसनयात बौद्ध धर्म दर्शन स्यनेकने यायेगुली आपालं ग्वाहालि याःगु जुयाच्चन, वय्कःयागु लागी धर्मकोश ग्रन्थ तक नं दयेकाब्यूगु जुयाच्चन, हानं स्वयं थःम्हं मांभाषाय् वीरकुश अवदान च्चया पिथंगु जुयाच्चन ।

अनंति दक्षिणे महत्त्वपूर्ण खं ला थ्व हे जुल कि पं. अमृतानन्दयागु सल्लाह व ग्वहालिकथं हे अंग्रेजी राजदूत हडसनं स्वनिगलय् च्चंगु अपार महायानी बौद्ध धर्म दर्शनया पाण्डुलिपि ग्रन्थत संकलन यानाः नेपालय् च्चनेगु थःगु कार्यकाल सिधेवं स्वसः व चय्यच्च्वः (भारि) (The total number of 381 bundles) बौद्ध धर्म दर्शनया थीथी पाण्डुलिपि ग्रन्थरत्न भारतय् ज्वनावंगु जुयाच्चन । थनं लिपा नेपालं यंकुगु थ्व हे महायानी बौद्ध धर्म दर्शनया ग्रन्थं (अवदानकल्पलता) बौद्ध धर्मया इतिहासय् छागू न्हूगु त्यूपा हःगु जुल, थुकिया विवरण थथे खः –

भारतय् महायानी बौद्ध धर्मसम्बन्धी सफूत पूर्णरूपं हे तनावन । थुज्वःगु सफूया अनुवाद ग्रन्थ धा:सा चिनिया भाषाय् जापानी भाषाय् व तिब्बती भाषाय् दुगु जुल । महायानी बौद्ध ग्रन्थ साहित्य आपालं यानाः संस्कृत भाषाय् तथा ल्वाकज्याःगु संस्कृत भाषाय् च्चयातइगु जुल । बौद्ध ग्रन्थया अध्ययन अन्वेषण याइपि विद्वान्तत्यसं संस्कृत भाषाय् च्चयातःगु बौद्ध ग्रन्थ प्रायः न्हने धुक्कल जुइ तक नं धायेगु यात ।

सन् १८३३ स अंग्रेज सरकारयापाखे नेपालया राजधानी काठमाडौंस भाजु ब्रेन त्यूगटन हडसन आवासीय राजदूत नियुक्त जुल । वय्कलं स्वनिगलय् सन् १८४३ या अन्त्यतक थःगु ओहदायागु ज्या यानादीगु जुल ।

थुगु हे इलय् वय्कलं स्वनिगलय् संस्कृत भाषां च्चयातःगु बौद्ध ग्रन्थया पाण्डुलिपि ३८१ प्वः लुइकादिल । वय्कलं थःम्हं लुइकागु फुक्क महायानी बौद्ध ग्रन्थ सम्पादन व प्रकाशनया लागी थीथी प्रज्ञाप्रतिष्ठान व सफूकुथियात लःल्हानादिल । थननिसेतिनि सीदत कि संस्कृत भाषाय् च्चयातःगु बौद्ध ग्रन्थत पाली भाषाय् च्चयातःगु बौद्ध ग्रन्थपाखे आपालं पानाच्चंगु दु धइगु । अले, थ्व नं सीदत कि चीन, जापान, तिब्बत आदि देशय् च्चंगु महायानी बौद्ध ग्रन्थत संस्कृत भाषाय् च्चयातःगु महायानी बौद्ध ग्रन्थनाप आपालं ज्वःलानाच्चंगु दु धइगु ।

Books on Mahayana Buddhism were completely lost in India. Their translation existed in Chinese, Japanese and Tibetan. Mahayana literature was written mostly in Sanskrit and mixed Sanskrit. Scholars who had made a study of Buddhism hardly suspected that there were books on Buddhism in Sanskrit also.

Mr. Brian Houghton Hodgson was appointed Resident at Kathmandu in Nepal in 1833, and served in this capacity up to the end of 1843.

During this period, he discovered there 381 bundles of manuscripts on Buddhism in Sanskrit. These were distributed to various learned societies for editing and publication. It was then found out that the Buddhism in the Sanskrit manuscripts was greatly different from that of the Pali Canon, and that the Buddhism in China, Japan, Tibet etc. was very much similar to that of the Sanskrit works.

Jaidev Singh

An Introduction to Madhyamika Philosophy, pp. 3-4

भाजु हइसनं नेपालं लुइकाः यंकूगु महायानी बौद्ध ग्रन्थत बङ्गाल एशियाटीक सोसाइटीयात नं प्राप्त जूसैलि, उगु इलय् अनया पुस्तकालयस ग्रन्थपाल जुयाच्वनादीम्ह विद्वान् डा. राजेन्द्रलाल मित्रजुं नेपाःपाखें वःगु महायानी बौद्ध ग्रन्थया छगू विस्तृत सूची (Catalogue) दयेका: 'नेपाःया संस्कृत बौद्ध साहित्य' (The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal) नामं छापासफू सन् १८८२ स न्हापां पिकयादिल । लिपा वयकलं हे सन् १८८८ स महायानी बौद्ध नवग्रन्थमध्यय् दक्षिणाय् च्वन्वयानाच्वंगु दार्शनिक सफू 'अष्टसाहस्रिका प्रज्ञापारमिता' नं छापा सफूया रूपय् पिथनादिल । थनलि नेपालय् लुइकाः यंकूगु महायानी बौद्ध ग्रन्थया थीथी प्रचार भारत व भारतं पिने यूरोपपाखे नं न्यनावंगु जुल । थवहे प्रसङ्गय् अष्टसाहस्रिकायागु प्रस्तावनाय् थथे च्वयातःगु जुल ।

अष्टसाहस्रिका प्रज्ञापारमितायागु दक्लय् न्हापांगु संस्करण श्री राजेन्द्रलाल मित्रपाखें सम्पादित जुयाः सन् १८८८ स इन्डिया, कलकत्ताय् पिथंगु जुल ।

थुगु संस्करण खुगू हस्तलिखित ग्रन्थय् आधारित, गुगुमध्यय् न्यागू ला थीथी विद्वान्‌पिसं नेपालं लुइकूगु जुल, अले छगू मूल नेपाःयागु बंगाली लिप्यन्तर खः ।

The Astasahasrika Prajnaparamita was first edited by Rajendra-lal Mitra (R in marginal preferences) and published in Biblio-theca Indica, Calcutta, 1888. This edition was based on six MSS, five of which were obtained by different scholars from Nepal and one was a Bengali transcript of a Nepalese original.

*Dr. P. L. Vaidya : Introduction
The Older Editions of Astasahasrika*

थे हे नेपाःया 'संस्कृत बौद्ध साहित्य' (The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal) सफूया धलखय् बियातःगु विवरणकथं उगु इलय् नेपालं कलकत्ताय् एसियाटिक सोसाइटीया प्रस्तकालयय् जक थ्यंगु अवदान ग्रन्थया ल्याः नीगु दगु जुयाच्चन, थुकिया नां थथे खः ।

(१) अशोक अवदान (२) अवदान शतक (३) भद्रकल्य अवदान (४) बोधिसत्त्व अवदान (५) बोधिसत्त्वावदान कल्पलता (१०८ पु बाखं दगु थुगु वृहत् अवदानकल्पलता ग्रन्थरत्न गुगु कि छिस्करया ल्हातिइ नेपाल भाषाय् अनुवाद जुयाः लानाच्चंगु दु) (६) दिव्यावदान माला (७) द्वाविंश अवदान (८) कल्यद्रुम अवदान (९) कपिष अवदान (१०) कठिन अवदान (११) महावस्तु अवदान (१२) मणिचूड अवदान (१३) पिण्डपात्रावदान (१४) रत्नमाला अवदान (१५) सप्तकुमारिका अवदान (१६) सुगत अवदान (१७) सुमागधा अवदान (१८) उपोषद अवदान (१९) वसुन्धरा व्रतोत्पत्ति अवदान (२०) वीरकुश अवदान ।

निगूगु योगदानया प्रसङ्ग खः संस्कृत अर्थात् संस्कृत भाषाय् च्चयातःगु बौद्ध ग्रन्थ कृति, गुगु कि भाजु हइसनं नेपालय् आपालं संख्याय् लुइकादिल । नेपालय् थथे महायानी बौद्ध ग्रन्थ आपालं सुरक्षित दु धइगु खँ वय्कःया समय न्त्यः सुनानं मस्यूगु जुल । अले वय्कलं लुइकादीगु महायानी बौद्ध ग्रन्थया प्राप्ति बौद्ध इतिहासय् हे पूर्णतः ह्यूपाः हःगु जुल, थ खँ थुगु शताब्दीया पूर्वार्द्ध पाखें यूरोपय् न्यनावन । गुलि महायानी बौद्ध ग्रन्थ वय्कलं लुइकादिल

थुकियागु पूरा ल्याः सीमदु, अथे न विश्वास याःकथं वय्कलं लुइकादीगु ग्रन्थत
 बालाक व्वथलाः पञ्जीकरण यात धाःसा २०० गू नि थ्यनी। थुज्वःगु कृतियागु
३८१ प्वःयागु प्रति यूरोपया विद्वानपिनि न्य्यःने उपलब्ध जूवनेमा धइगु हेतुं
 वय्कलं इनाब्यूगु जुल। अले बङ्गलया एशियाटीक सोसाइटीयात जक हे १७९
थीथी कृति दगु ८६ प्वः वय्कलं लःल्हानादिल. थथे हे लण्डनया शाही
 एशियाटीक सोसाइटीयात ८५ प्वः, इन्डिया अफिस लाइब्रेरीयात ३० प्वः,
बोडलियन लाइब्रेरी अक्सफोर्डयात ७ प्वः, सोसाइटी एशियाटीक व एम्
बर्नफयात १७४ प्वः। थ्य लिपा न्य्यथनागु संकलन जक फ्रान्सया बिब्लियोथेक
नेशनलयू दुध्याकातःगु जुल।

तेपाःयागु संस्कृत बौद्ध साहित्य
 भूमिका XXXV-XXXVI
 च्वमि राजेन्द्रलाल मित्र

The second contribution refers to Sanskrit-Buddhist works, of which Mr. Hodgson discovered a great number in Nepal. The existence of these was before his time perfectly unknown, and his discovery has entirely revolutionized the history of Buddhism as it was known to Europeans in the early part of this century. The total number of works discoverd is not known, but it is believed that the works when carefully arranged and indexed will amount to about two hundred. Copies of these works to the total number of 381 bundles have been distributed so as to render them accessible to European scholars. Of these eighty-six bundles comprising 179 separate works were presented to the Asiatic Society of Bengal; 85 to the Royal Asiatic Society of London; 30 to the India Office Library; 7 to the Bodleian Library, Oxford; 174 to the Societe Asiatique, and M. Burnouf. The last two collections have since been deposited in the Bibliotheque National of France.

Rajendralal Mitra

The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal, Preface
 xxxv-xxxvi

भारत देशय् लुप्त जुइधुंकूगु महायानी बौद्ध ग्रन्थत नेपालय् लुइकाः, विश्वया खुगू तसकं नांदंगु सफूकुथिइ इनाव्यूम्ह भाजु ब्रेन त्यूगटन हड्सनयागु जीवनी च्छःम्ह सर डब्लू. डब्लू. हन्टरं छथाय् थथे खँ न्त्यथंगु जुल –

बंगाल एशियाटीक सोसाइटीयागु सफूकुथिइ नेपालं लुइकाहःगु महायानी बौद्धग्रन्थत अध्ययन यानाः अनया ग्रन्थपाल डा. राजेन्द्रलाल मित्र “नेपाःयागु संस्कृत बौद्ध साहित्य” (The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal) विवरणात्मक सूचीपत्र दयेकाः सफूया रूपय् गुगु पिथन - व सफू फिंगंग शताब्दीया विद्वद् जगतय् दक्षिणय् तःधंगु उपलब्धि जुल धाःसां छुं पाइमखु ।

थ्वहे सफूतिं भारत, यूरोप व अमेरिकायात महायानी बौद्ध ग्रन्थसम्बन्धी आपालं जानकारी प्रदान यात ।

भारतय् बंगाली साहित्य थ्वहे सफूतिइ च्वंगु स्रोत, साधन व सामग्रीया लिघंसाय् आपालं ब्लंगु जुल । विश्वकवि रवीन्द्रनाथ ठाकुरं थःगु गुलिखे चिनाखँ व नाटकयागु लागि थ्वहे सफूतिं हलंज्वलं (Raw material) छ्याःगु जुल, दसूकथं थथे –

कवि (विश्वकवि रवीन्द्रनाथ ठाकुर) जुयात अतिकं यःगु सफू “नेपाःयागु संस्कृत बौद्ध साहित्य” (The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal), कविजुं थः उखेथुखे चाःत्यूवनीबलय् न्त्याबले नापं यकीगु जुयाच्वन (छिन्नपत्र, पौत्या: ७४, मार्च १८९३) । “कथा” (सन् १९०० स पिथंगु) नांगु सफूतिइ च्वंगु च्यापू चिनाखँया स्रोत सामग्री ला राजेन्द्रलाल मित्रजुयागु हे सफूतिं मालाः ल्ययाकयातःगु जुल, थ्व खँ चिनाखँ मुनाया न्त्यखँय् धयातःगु नं जुल । मौलिक स्रोत सामग्रिइ कविं छुं छुं हीकूगु दु, तर छुं छुं भतीचा जक अले थ्व चिनाखँया नियमकथं पायद्धि नं जू । “कथा” स च्वंगु क्वय् न्त्यव्ययागु चिनाखँय् च्वंगु बाखँया हलंज्वलं ‘नेपाःयागु संस्कृत बौद्ध साहित्य सफूतिं हे काःगु भीसं खँकेफु, गथेकि –

श्रेष्ठ विक्ष (अवदान सतक ल्या: ५५, पौ ३३ पाखें), पूजारिणी (अवदान सतक, ल्या: ५४, पौ. ३३), मूल्य प्राप्ति (अवदान शतक, ल्या: ६, पौ २० पाखें), मस्तक विक्रय (महावस्तु अवदान, पौ १५३-४ पाखें), परिशोध (महावस्तु अवदान, पौ १३१ पाखें), अभिसार (बोधिसत्त्वावदान कल्पलता ल्या ७२ पौ ६६ पाखें), सामान्य क्षति (दिव्यावदानमाला, ल्या: १०, पौ ३११ पाखें), नगरलक्ष्मी

कल्पद्रुमावदान, ल्या: १६, पौ २९६-७ पाखें)। पूजा-रिणी व परिशोध धयागु निम् चिनाखं लिपा नृत्य-नाटिका (Dance-drama) स हीकूगु जुल।

विश्वकवि रवीन्द्रनाथ ठाकुरजुया 'राजकुमारी मालिनी' पात्र महावस्तु अवदान (पौ ११८ पाखें) याह्न हे खः, कविजुं थःगु नाटकय् व मिसायात मालिनी नामं नायिका यानातःगु खः। थथे हे महावस्तु अवदान (पौ १३८-४१ पाखें) व कुश जातक (पौ १०८ पाखें) 'राजा' (१९१० स पिदंगु), अरूप्रतन १९२० स पिदंगु) व श्रापमोचन (१९३१ स पिदंगु) कृतित दयेकूगु खनेदु। अचलायतन (१९११ स पिदंगु) स व्यातःपिं गुलिं गुलिं पात्रत नं पाञ्चक अवदान (पौ ३०९-१२) पाखें हे क्यातःगु खने दु। नाटकय् छ्यलातःगु बौद्ध मन्त्र नं 'नेपाःया संस्कृत बौद्ध साहित्य' सफुतिइ हे दुगु जुयाच्चन।

विश्वकवि रवीन्द्रनाथ ठाकुर 'चाण्डालिका' कृतिइ (१९३३ स पिदंगु) थ्व नं न्त्यथनातःगु दु कि उकियागु कथावस्तु शार्दूलकर्ण अवदान (पौ २१९) पाखें प्राप्त जूगु खः।

थथे हे तु मेमेपिं बंगाली कविपिसं नं राजेन्द्रलाल मित्रजुं पिकाःगु सफुतिं हे बाखं दुर्घाकूगु जुल।

नेपाःया संस्कृत बौद्ध साहित्यय्
च्वमि आलोक रे
परिचय, राजेन्द्रलाल मित्र (१८२२-१९)

The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal, of which the poet (Rabindra Nath Tagore) was very fond was invariably carried by him in his travels. (of. Chinnapatra, letter N. 74 dated March, 1893). That for at least eight poems of Katha (1900) the source-materials have been gleaned from Rajendralal's book is mentioned in the introductory notices of the poetical collection. The poet has made certain modifications of the original source; but these are slight and, therefore, justified by poetic law. In Katha we find that the story elements of the following poems are taken from the Sanskrit Buddhist Literature of Nepal : 'Shrestha Viksa' (Avadana Sataka, No. 55, p. 33), 'Pujarini' (Avadana Sataka, No. 54, p. 33), 'Mulya Prapti' (Avadana Sataka, No. 6, p 20), 'Mastaka Vikraya'

(Mahavastu Avadana, pp. 153-4), 'Parisodh' (Mahavastu Avadana, p. 131), 'Avisar' (Bodhisattvavadana Kalpalata, No. 72, p. 66), 'Samanya Kshati' (Divyavadana, No. 10, . 311), 'Nagar Lakshmi' (Kalpadrumavadana, No. 16, pp. 296-7). The poems 'Pujarini' and 'Parisodh' were later transformed into two dance-dramas, Natir puja (1926) and Syama (1939) respectively. Tagore's Princess Malini is a character from Mahavastu Avadana (p. 118); he makes her a heroine of his play titled Malini (1896). The sources of Raja (1910), Arupratan (1920) and Sapmochan (1931) may also be traced to Mahavastu Avadana (pp. 138-41) and Kusa Jataka (p. 108). Some of the characters of Achalayatana (1911) are adapted from Panchaka Avadana (pp. 309-12). The Buddhist 'Mantras' used in the play are also to be found in the Sanskrit Buddhist Literature of Nepal. Tagore writes in the prefatory notes on Chandalika (1933) that he had got the story from Sardulakarna Avadana (p. 219).

Some other Bengali poets, too, adapted stories from Rajendralal's book.

Alok Ray : Introduction

Rajendralal Mitra, The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal

नेपा:यापि मनुत् विशेष यानाः नेपा: स्वनिगलय् व पूर्वी नेपालया अतिकं सुसम्भ जुयाच्चपि नेवा:तसैः याःगु छगू दक्षिबय् तःधंगु योगदान खः इमिसं बौद्ध संस्कृतय् च्चयातःगु महायानी बौद्ध साहित्ययागु सम्पूर्ण हस्तलिखित ग्रन्थत् सुरक्षित यानातःगु । मनुष्य जातियागु लागो हानयान (थेरवाद) बुद्ध-धर्मया पाली साहित्ययागु फुक्क हस्तलिखित ग्रन्थत् सुरक्षित यानातःगुया श्रेय लङ्घा (श्रीलङ्घा) यात् दुर्थे तथा लङ्घां हे पाली साहित्य बर्मा (मोन्स व बर्मी-तयत्) यात् क्याम्बोडियायात् व स्याम (थाइ-ल्याण्ड) यात् लःल्हाःगु खः । थर्थेत् नेपा:यापि मनुतसैः महायानी बौद्धधर्मयागु मौलिक संस्कृत ग्रन्थ विषयत् ततःधंगु अमूल्ययु हस्तलिखित ग्रन्थत् सुरक्षित यानातःगुलिं तःधंगु उपलब्धि

जूवल । थुज्वःगु हस्तलिखित ग्रन्थत चिनिया भाषां कोरियाली भाषां, जापानी भाषां, तिब्बती भाषां मंगोल भाषां व मन्च भाषां नं होकग जल, अल थाक हे बुद्ध धर्मयात अति गहन जुयाच्वंगु दार्शनिक विकास (चिनियातयूत, जापानीतयूत, तिब्बतीतयूत व मंगोलियनतयूत) व्यूगु जुल । थ्व फुक्क नेवाः वज्ञाचार्यतयूसं व मेमेपिं विद्वान्तयूसं खूब बालाक प्रतिलिपि दयेकातःगु हस्तलिखित ग्रन्थयागु स्रोत जक तनावंगु मखु कि थुज्वःगु हस्तलिखित ग्रन्थयागु लुमन्तितक नं समस्त भारतभूमिइ तनावनाच्वन, केवल भारतं पिने चिनिया व तिब्बती अनुवादयस्म्म थुज्वःगु ग्रन्थ जीवितरूपय् खनेदयाच्वंगु जुल । उकिं भीसं नेपाःपाखे अमूल्य जुयाच्वंगु महायानी बौद्ध ग्रन्थत गथेकि ललितविस्तर, दिव्यावदान, अशोकावदान, महावस्तु, कारण्डव्यूह, अष्टसाहस्रिका प्रज्ञापारमिता, अभतम्सक सूत्र, सद्धर्मपुण्डरीक, सौन्दरानन्द आदि आदि प्राप्त यानाकाये खन ।

डा. सुनीतिकुमार च्याटर्जी

भारत व नेपाल, १९६३

One great service the people of Nepal, particularly the highly civilised Newars of the Nepal Valley and Eastern Nepal, did was that they preserved the entire MSS of Mahayana Buddhist literature in Buddhist Sanskrit. If it was to the credit of Ceylon to have preserved for mankind the entire MSS of the Pali literature of Hinayana (Theravada) Buddhism, and at the same time pass it on to Burma (the Mons and the Burmese), to Cambodia and to Siam, it was similarly the great achievement of the people of Nepal to have preserved the equally great and valuable MSS of the original Sanskrit texts of Mahayana Buddhism. These were translated into Chinese, Korean, Japanese, Tibetan, Mongol and Manchu, and these gave to the Buddhist religion some of its profoundest philosophical developments (among the Chinese and the Japanese, the Tibetans and the Mongols); and they were preserved in the manu-

scripts carefully copied by the Newar Vajracharya and other scholars, when all traces of such MSS. and even their very memory were lost to the rest of India- the texts surviving outside India only in Chinese and Tibetan versions. We have thus been enabled to obtain from Nepal Mahayana texts of priceless value like the Lalita-vistara, the Divyavadana, the Asokavadana, the Mahavastu, the Karanda-vyuha, the Asta-sahasrika Prajnaparamita, the Avatamsaka-sutra, the Saddharma-pundarika, the Saundarananda etc., etc.

Dr. Suniti Kumar Chatterji;
India and Nepal, 1963

नेपालय् (स्वनिगलय्) थथे अमूल्य व अद्वितीय जुयाच्चंगु महायानी बौद्ध ग्रन्थत (थी थी अवदानया ग्रन्थरत्नया पाण्डुलिपि Manuscripts समेत) संकलित व सुरक्षित जुयाच्चंगुया हे प्रसङ्गय् थुगु अतिकं प्रख्यातगु “अवदान कल्पलता” ग्रन्थरत्न पिथनेगु र्वसाः गुकथं चरितार्थ जूवल धैगु विषयलय् तथ्य खँ छत्वाःचा न्त्यथनेगु थन उचित जुइगु ताया। थुकी मांभाषा (नेवाः भाषा, नेपाल भाषा) या छम्ह अतिकं श्रद्धावानम्ह सेवक तथा स्वयं थःहे नं छम्ह च्वमिं नं जूम्ह, सकलया कल्याणभित्र भाजु मंगलमान शाक्यजुया जीवन दर्शनया छत्वाःचा खँ न्हापलाक उलेगु उचित जुइ ताया।

मत्यवं हे अबु दिर्ज्येमान व मां तीर्थमाया थःपिनिगु कर्मभोग फ्वीवं दिवंगत जुसेलि भाजु मंगलमान शाक्यजुया जीवनय् छगू तःधंगु बज्जपातं कःवोगु जुल। खँ थुलिजक नं मखु, थःत अर्ति उपदेश बियाः सदां मन तयाबियाच्चनीम्ह बुरिम्ह अजि नानीमायां नं वसपोल भाजु मंगलमानयात हाःनाःहे मदुम्हथें ज्वीक त्वःतावन खनी।

हानं थःम्हं हे सुसाकुसा यायेमाःपि किजापिं चन्द्रमान व ईश्वरमानपिसं नं अल्पायुलय् हे थ्व संसार त्वःतावन खनी। वसपोलयात गाकं भरोसा बियाच्चम्ह किजा सोभियतमान नं २०४६ सालया जन आन्दोलनय् लानाः शहीद जुल खनी। थथे सगोलगु छेँया जःलय् छम्ह छम्ह यायां निम्ह निम्ह यायां स्याःन्याःपि दुजःत पा: जुसेलि भाजु मंगलमानया मनय् द्वन्दं तस्सकं थायेकाल खनी। फलतः वसपोलया न्त्यःने निता खँ न्त्यसःया रूपय् न्त्यःने च्वंवल-

(१) दिवंगत जूपि छेँया जःपिनिगु नामय् संस्कारजन्य श्राद्धादि कर्म यानाः जिइमित तरेयानाः सुखावती भुवनसं बास लाके फैगु खःला कि मखु ।

(२) दिवंगत जूपि छेँया जःपिनिगु नामं छुं छगू दुग्यंगु ज्या न्त्याकाः इमिगु अस्तित्व कायम याये फैला कि मफै धैगु ।

अन्ततः भाजु मंगलमान शाक्यजुं दृढ संकल्पी जुयाः निर्णय यानाबिज्यात-दिवंगत जूपि छेँया जःपिनिगु अस्तित्वयात अमरत्व प्रदान यायेगुया छपु लेंपु मदयेधुंकूपिनिगु हे नामं इमिसं हे ल्हानावंगु मांभाषं (नेपालभाषां) हे छगू अपूर्वंगु, अमूल्यंगु व स्तरीयगु आदर्श ग्रन्थरत्न पिकायेगु । अनंति वसपोलयागु जीवन दर्शनय् छगू न्हूगु पद्धति, छगू न्हूगु जः लुयावो थें जुल । वसपोलयात अर्गचा मालाः देगःचा लुयावोथें जुल । वसपोलयागु इच्छा आकांक्षा व ग्वसाःयात नांदंह बौद्ध विद्वान् भाजु मीनबहादुर शाक्यजुं विद्वतापूर्ण अथक परिश्रम यानाः मूर्त रूप बियाबिज्यात । फलतः थौं छिस्करयागु ल्हाहातिस “अवदान कल्पलता” ग्रन्थरत्न चूलावल । मूलगु खँ ला नेपाल भाषाया धुकुतिइ “अवदान कल्पलता” ग्रन्थरत्नया नामं छगू अमूल्यंगु अद्वितीयगु ‘अवदान साहित्य’ (The Avadana Literature) दुर्घावल । खतु पं. निष्ठानन्द वज्राचार्य, पं. जोगमुनि वज्राचार्य, पं. अमोघवज्र वज्राचार्य, आदिवज्र वज्राचार्य, ब्रीरत्न वज्राचार्य, वर्णवज्र वज्राचार्य, पं. मोहनराज वज्राचार्य, पं. रत्नकाजी वज्राचार्य, उपासिका चन्द्र लक्ष्मी आदि आदि विद्वान विदुषीपिन्सं नं अवदानया छुं छुं ब्व मांभाषं पिकाये धुंकूगु तथ्ययात थन ल्वमंके मज्यू । अथेनं कल्पाणमित्र भाजु मंगलमान शाक्यजुं ‘छगू न्हूगु पद्धति व छगू न्हूगु जः’ कथं सुनियोजित रूपं भीगु मांभाषाय् ‘अवदान साहित्य’ यात पूर्णता वियाः (थन अवदान कल्पलतास च्वंगु १०८ पु बाखं यात) जनस्तरं नीस्वनातःगु नेपाल भाषा आकादेमियात औपचारिक रूपं श्रद्धापूर्वक लःल्हानाबिज्यात, थ्वहे थन दकसिबे च्छ्ययेबहःगु उपलब्धि जूगु जुल । वास्तवय् थुगु अवदान साहित्ययात भाजु मीनबहादुर शाक्यजुं बाखंया रूपय् संक्षिप्त रूपरेखाया कँलाय् (Skeleton) जक मयासे, प्रत्येक बाखंयात लां (Flesh) भुनाः हिं (Blood) जायेकाः जीवन्यास नं तयाबिज्याःगु जुल । थुकिं यानाः नेपाल भाषाय् बौद्ध धर्म दर्शन, बौद्ध परम्परा व संस्कृति, अले बौद्ध बाखं साहित्यं मानवताया सिर्जनात्मक प्रतिभाया अद्वितीय गुण (Outstanding Value) विश्वया न्त्यःने भीसं नं ब्वयेखन । थ्व नेपालभाषा साहित्यया निमित्त तःधंगु गौरवया खँ जूगु दु ।

अन्त्यय् नेवाः मात्रया मंकाःगु, जनस्तरं नीस्वनातःगु नेपालभाषा आकादेमि (श्री ५ या सरकार, काठमाडौं जिल्ला प्रशासन कार्यालयस दर्ता जुयाः पञ्जीकरण ज्वी धुंकूगु) प्रति कल्याणमित्र भाजु मंगलमान शाक्यजुं दूरदर्शी भावनां छु खंका बिज्यात थे, आकादेमि किपुली दयेकूगु नेवाः सांस्कृतिक केन्द्र अन्तर्गत न्वचु चपाः छेँया दबू (Lecture Hall) चाकःबाकः स्वस्वं वसपोलं उथाय् हे छ्हगू न्हूगु ज्याभवः न्त्याकेगु परिकल्पना यानाविज्याःगु जुयाच्चन । थौं वसपोलं मतिइ ल्वीका बिज्याःगु उगु परि- कल्पना पूवंक साकार जूबल - व खः न्वचु चपाः छेँया न्हूगु दबुली हे थुगु 'अवदान कल्पलता' ग्रन्थरत्नया चिखि फ्यनेगु व छ्हापेयानागु सम्पूर्ण अवदान कल्पलता ग्रन्थ- रत्नया सफू नेपालभाषा आकादेमियात सहयोगार्थ देछायेगु ज्याभवः भः भः धायेक सुसम्पन्न जुल । वसपोलं यानाःबिज्याःगु थ्व धर्मदान (ग्रन्थरत्न पिथनाः लःल्हायेगु) अतिकं हे च्वछायेबहःगु जुल, अनुकरणीय नं जुल ।

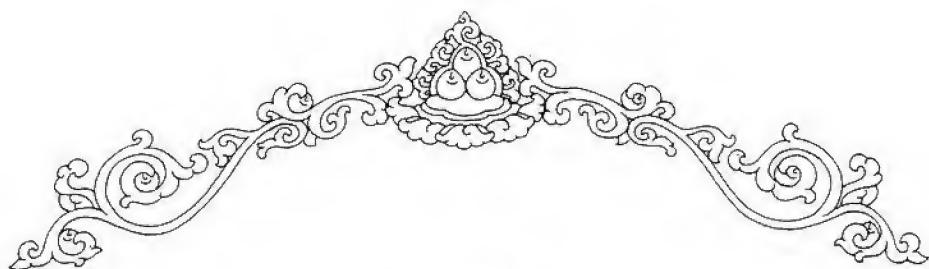
मांभाषाया छम्ह अनन्य प्रेमी तथा स्वयं छम्ह सिद्धहस्तम्ह च्वमि कल्याणमित्र भाजु मंगलमान शाक्यजुयात नेपालभाषा आकादेमिपाखें आपालं आपालं सुभाय् ।

कल्याणमित्र भाजु मंगलमान शाक्यजुयागु धर्मदान खनाः जिपिं कृतार्थ जुया । जिमिसं मेगु छु धाये, वसपोलयात दिशा भिगु, बखत स्वंगू मंगल सुख प्राप्त जुइमा । थ्व हे जिमिगु दुनुगलंनिसेयागु भिंतुना जुल ।

न्याम्ह सिमा, द्यः ध्वाखा
वडा नं २ कीर्तिपुर नगरपालिका
ने. सं. ११२५ चिल्लाथ्व ८

सत्यमोहन जोशी
चान्सलर
नेपालभाषा आकादेमि

धलः पौ

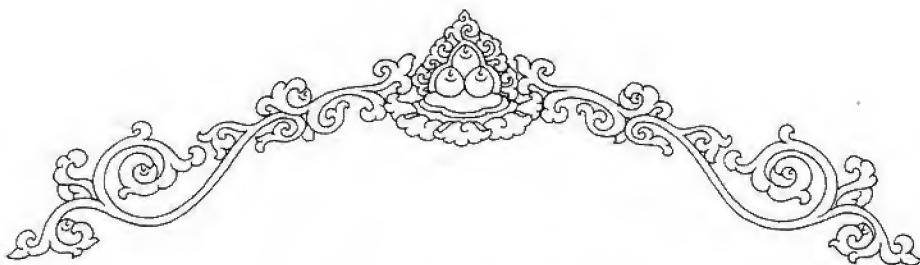
सत्यमोहन जोशीपाखे मन्तुना.....	i
पिकाः पाखे.....	xv
अनुवादकपाखे निगु शब्द.....	xxi
Introduction in English.....	1
भूमिका (नेपालभाषा).....	75
१. प्रभासावदान.....	१
२. श्रीसेनावदान.....	४
३. मणिचूडावदान.....	९०
४. मान्धात्रवदान.....	१६
५. चन्द्रप्रभावदान.....	२०
६. बदरद्वीपयात्रावदान.....	२४
७. मुक्तालतावदान.....	३०
८. गृहपतिश्रीगुप्तावदान.....	३४
९. ज्योतिष्कावदान.....	३८
१०. गर्भवकान्त्यवदान.....	४२
११. सुन्दरीनन्दावदान.....	४५
१२. विरुद्धकावदान.....	४९
१३. हारीतिकादमनावदान.....	५४
१४. प्रतिहार्यावदान.....	५७
१५. देवावतारावदान.....	६२
१६. शिलानिक्षेपावदान.....	६७
१७. मैत्रेयव्याकरणावदान.....	६९

१८.	आदर्शमुखावदान.....	७९
१९.	शारिपुत्रप्रब्रज्यावदान.....	७७
२०.	श्रोणकोटिकर्णावदान.....	८०
२१.	आम्रपाल्यवदान.....	८८
२२.	जेतवनप्रतिग्रहावदान.....	९४
२३.	पितापुत्रसमागमावदान.....	१०२
२४.	विश्वन्तरावदान.....	११०
२५.	अभिनिष्ठमणावदान.....	११४
२६.	मारविद्रावणावदान.....	१२४
२७.	शाक्योत्पत्यवदान.....	१३१
२८.	श्रोणकोटीविंशावदान.....	१३३
२९.	धनपालावदान.....	१३७
३०.	काशीसुन्दरावदान.....	१४१
३१.	सुवर्णपाश्वावदान.....	१४६
३२.	कल्याणकार्यवदान.....	१५०
३३.	विशाखावदान.....	१५४
३४.	नन्दोपनन्दावदान.....	१५८
३५.	गृहपतिसुदत्तावदान.....	१६०
३६.	घोषिलावदान.....	१६२
३७.	पूर्णावदान.....	१६६
३८.	मूकपङ्कववदान.....	१७०
३९.	ऋषिक्षान्त्यवदान.....	१७६
४०.	कपिलावदान.....	१७८
४१.	उद्रायणावदान.....	१८४
४२.	पण्डितावदान.....	१९५
४३.	कनकवर्णावदान.....	२०२
४४.	हिरण्यपाण्यवदान.....	२०४
४५.	अजातशत्रुपितृद्रोहावदान.....	२०६
४६.	कृतज्ञावदान.....	२११
४७.	शालिस्तम्बावदान.....	२१६
४८.	सर्वार्थसिद्धावदान.....	२२०

४९. हस्तकावदान.....	२२५
५०. दशकर्मप्लुत्यवदान.....	२३०
५१. रुक्मवत्यवदान.....	२३९
५२. अदीनपुण्यावदान.....	२४२
५३. सुभाषितगवेष्यवदान.....	२४५
५४. सत्त्वौषधानामावदान.....	२४९
५५. सर्वदानावदान (सर्वदावदान).....	२५१
५६. गोपालनागावदान.....	२५४
५७. स्तूपावदान.....	२५६
५८. पुण्यबलावदान.....	२५७
५९. कुणालावदान.....	२५९
६०. नागकुमारावदान.....	२६६
६१. कषेकावदान.....	२६८
६२. यशोदावदान.....	२७०
६३. महाकाश्यपावदान.....	२७४
६४. सुधनकिन्नर्यवदान.....	२७८
६५. एकशृङ्गावदान.....	२९४
६६. कविकुमारावदान.....	२९८
६७. संघरक्षितावदान.....	३०३
६८. पद्मावत्यवदान.....	३०८
६९. धर्मराजिकाप्रतिष्ठावदान.....	३१३
७०. माध्यन्तिकावदान.....	३१६
७१. शाणवास्यवदान.....	३१७
७२. उपगुप्तावदान.....	३१९
७३. नागदूतप्रेषणावदान.....	३२४
७४. पृथिवीप्रदानावदान.....	३२६
७५. प्रतीत्यसमुत्पादावदान.....	३२७
७६. विदुरावदान.....	३२९
७७. कैनेयकावदान.....	३३१
७८. शक्रच्यवनावदान.....	३३३
७९. महेन्द्रसेनावदान.....	३३५

८०. सुभ्रावदान.....	३३९
८१. हेतुतमावदान.....	३४३
८२. मारकपूर्विकावदान.....	३४५
८३. राहुलावदान (राहुलकर्मप्लुत्यवदान).....	३४८
८४. मधुरस्वरावदान.....	३४९
८५. हितैष्यवदान.....	३५२
८६. कपिञ्जलावदान.....	३५५
८७. पद्मकावदान.....	३५७
८८. चित्रहस्तशय्यातिपुत्रावदान.....	३६०
८९. धर्मरुच्यवदान.....	३६४
९०. धनिकावदान.....	३७२
९१. शिविसुभाषितावदान.....	३७५
९२. मैत्रकन्यकावदान.....	३७७
९३. सुमागधावदान.....	३८१
९४. यशोमित्रावदान.....	३८८
९५. व्याघ्रघ्यवदान.....	३९०
९६. हस्त्यवदान.....	३९२
९७. कच्छपावदान.....	३९४
९८. तापसावदान.....	३९६
९९. पद्मकावदान.....	३९८
१००. पुण्यप्रभासावदान.....	४००
१०१. श्यामाकावदान.....	४०२
१०२. सिंहावदान.....	४०५
१०३. प्रियपिण्डावदान.....	४०७
१०४. शशकावदान.....	४०९
१०५. रैवतावदान.....	४११
१०६. कनकवर्मावदान.....	४१४
१०७. गृहपति शुद्धोदनावदान.....	४१६
१०८. जीमूतवाहनावदान.....	४१८

INTRODUCTION

1. Etymology of the word ‘avadāna’

Kṣemendra’s *Avadānakalpalatā*, completed around the 11th century CE, is a collection of stories (*avadāna*) about the past lives of the Buddha, his followers and others. The word ‘avadāna’ refers to illustrious, heroic or noble deeds. Hajime Nakamura defines ‘avadāna’ as a “glorious event”. Max Muller, in his translation of the *Dhammapada*, writes that the word ‘avadāna’ is derived from *ava dai*¹, which originally meant a pure and virtuous act; later, it indicated a sacred story or possibly a story which purifies the mind when heard. Similarly, M. Winternitz² explains the meaning of the word ‘avadāna’ as:

- i) a noteworthy deed
- ii) a deed accomplished in the past
- iii) heroic and pure deed
- iv) occurrence, history

Feer, in his French translation of the *Avadānaśataka*, remarks that an *avadāna* is an instruction which factually demonstrates the link which exists between an act and its inevitable consequence.³ According to Nalinaksa Dutt, the *avadāna* genre of Buddhist literature is so called because it deals with tales pertaining to noble deeds, either of the Buddha or of his disciples. The genre covers all stories of previous births,

¹From *ava* + *dai* (to cleanse).

²History of Indian literature Vol II, p. 158 ff.

³Feer, p. xiv.

whether of the Buddha, any of his disciples or any prominent figure who professes the Buddhist faith.

Avadānas invariably begin by introducing the setting in which the Buddha had related the story in the past. They conclude with a lesson which is drawn from the events of the story by the Blessed one himself. Thus, an *Avadāna* comprises a story of the present, a story of the past and a moral.⁴

2. The *Avadāna* literature

The *avadānas* are considered to be Buddhavacana (spoken by the Buddha). Together they constitute the sixth of the twelve categories of Buddhist scripture, as enumerated by Haribhadra:

*Sūtram jñeyam vyākaraṇam gāthodānavadānakam |
Itivṛttakam nidānam vaipulyam ca sajātakam |
upadeśadbhūtau dharmau dvādaśāṅgānidam vacah |⁵*

⁴ Prof. Sanghasen Singh's introduction to the Buddhist Legend of Jimūtavāhana (Hale, 1999), p. ix.

⁵ See Haribhadra's *Prajñāpāramitopadeśa* śāstra-āloka, Oriental Institute Baroda edition, p. 35, for a discussion of these twelve āṅgas.

1. Sūtra: The Discourses of the Buddha; all the words of the Tathāgata bearing the name 'sūtra'.
2. Jñeya: All sūtras in verse form.
3. Vyākaraṇa: Predictions or prophecies concerning specific future events or future lives.
4. Gāthā: Teachings entirely in verse, or which summarize a teaching in prose, such as the Ratnaguṇa-saṅcaya gāthā.
5. Udāna: Sūtras coupled with verses expressive of religious feeling; words spoken not to specific individuals, but for the purpose of expressing the doctrine.
6. Nidāna: Teachings which follow from previous teachings, such as guidelines for conduct given after an explanation of the cause of erroneous actions.
7. Avadāna: Accounts of events in the lives of the Buddha, his disciples, or other specific individuals.
8. Itivṛtaka: Literally, "thus it is said"; talks given by the historical Buddha.
9. Jātaka: Accounts of the previous lives of Śākyamuni Buddha.
10. Vaipulya: Literally, "greatly extended, fully expanded", referring to Sūtras which draw out the meaning, or are "of great extent".
11. Adbhūtadharma: Accounts of the wondrous accomplishments of the Buddha and his disciples.
12. Upadeśa: Teachings on specific topics, such as topics concerning the more psychological aspects of behavior and attitudes.

The avadāna literature is twofold, with Śrāvakayāna and Mahāyāna divisions. A comprehensive account of avadāna literature has been given by Prof. Hajime Nakamura in his *Indian Buddhism* as well as by M. Winternitz in his *History of Indian Literature*.

Some of the main avadāna collections and stories in Sanskrit are:

1. *Avadānaśataka* (100 stories)
2. *Kalpadrumavadānamālā* (26 stories)
3. *Aśokāvadānamāla*
4. *Vicitrakarṇikā Avadānamālā* (32 stories)
5. *Divyāvadāna* (38 stories)
6. *Śārdulakarṇa Avadāna* (part of the *Divyāvadāna*)
7. *Vrata Avadāna* (3 stories)
8. *Bhadralalpa Avadāna* (34 stories)
9. *Mahāvastu Avadāna*
10. *Dvāvinīśatya Avadāna* (22 stories)
11. *Sugata Avadāna*
12. *Ratnamālā Avadāna* (12 stories)
13. *Avadānakalpalatā* (108 stories)
14. *Bodhisattvāvadāna*
15. *Upoṣadhāvadāna*
16. *Sucandrāvadāna*
17. *Sumāgadhāvadāna* (part of AK)
18. *Piṇḍapātrāvadāna*

The oldest of these collections is probably the *Avadānaśataka*. It was first translated into Chinese around 223–53 CE. Since one of the Avadānas mentions the dinar, an ancient coin, we can ascribe it to the second century CE.

3. The Classification of Avadānas

Scholars such as Cowell, Neil and Lévi are of the opinion that the Vinaya texts of the Mūlasarvāstivāda included certain avadānas. However, P. L. Vaidya noticed that the story of Māndhāta (*Divyāvadāna* No. 17) which

is narrated briefly in the *Vinayavastu* is also found in the earlier *Dīrghā-gama*. He pointed out that the avadānas did not exclusively belong to the Vinaya, but were a separate category among the twelve categories of Lord Buddha's teaching. Individual avadānas were scattered throughout various Sanskrit texts; not only were they found in the *Vinayavastu*, *Dīrghāgama*, *Madhyamāgama* and *Samyuktāgama*, but also in various *Mahāyāna* sūtras.

Sylvain Lévi hypothesised that 29 of the 38 avadānas of the *Divyā-vadāna* were borrowed from lost Sanskrit Vinaya texts. Later, twelve avadānas from *Divyāvadāna* were found in the Vinaya texts of the Gilgit Manuscript edited by Nalinaksa Dutt.

There are several types of Avadāna. In one type, the Buddha relates stories from the past; in another, he makes prophecies. It is obvious that the prophecy stories were composed in order to explain the future consequences of one's present karma. Some stories have both prophecies and stories of the past. The last category comprises those stories in which a particular karma plays out its results, whether positive or negative, in the present existence.⁶

The origins and sources of these avadānas can be classified in three ways, according to Speyer:⁷

- 1) The first category represents those avadānas which are found in canonical Sūtras or in the Vinaya texts. For example, the story of the tigress and her cubs (*Vyāghrī parivarta*) is found in the *Suvarṇaprabhāśa Sūtra*;
- 2) The second category is the 'pure' avadāna, either circulated independently or found in collections;
- 3) The third category comprises all later collections of avadānas or single avadānas such as the *Aśokāvadāna* and so forth. The largest collection of post-'canonical' avadānas, namely the *Avadānakalpalatā* (AK), was composed by the Kashmiri polymath Kṣemendra and his son Somendra.

⁶Singh, *op.cit.*, p. ix, note 3.

⁷Speyer (1902–9), Preface, p. xiv

4. Avadāna and Jātaka

The jātakas are rightly acclaimed as the forerunners of the avadānas. They are closely related genres. Both contain stories which were composed or compiled from the ancient literature, both Buddhist and Brahmanical, to encourage moral behaviour. The jātakas and avadānas both show the great and infallible power of karma which decides the destinies of sentient beings throughout their countless existences. J. S. Speyer, in his preface to the *Avadānaśataka*, observes:

...the Avadāna is nearly related to the Jātakas. Both concern edifying tales told with the purpose of inculcating moral precepts as taught by the Saddharma revealed by the Buddhas. The difference is that in the Jātaka, the Bodhisattva is always either the hero or one of main the characters occurring in the story, whereas in an Avadāna, any holy figure may play a part. Still, there are many avadānas in which the Bodhisattva is the hero. These are found in the *Bodhisattva avadānamālās*, but may as well be called Jātakas.

Prof. Sanghasena draws the distinction as follows:⁸

While the Jātaka is the depiction of the deeds of Bodhisattva during his innumerable existences, Avadāna is the projection of the heroic deeds or religious/moral feat of any individual who performs such deeds in utmost devotion to the Buddha, the Blessed one. The feat may be in the form of a sacrifice of one's life or may be simply a gift of incense, flowers, ointments, gold and precious stones, or even the erection of sanctuaries (stūpas, caityas, and so on). These Avadāna stories are, in fact, meant for the display of the fact that "black deeds bear black fruits, and white deeds white fruits". Thus these stories may be called Karma stories in this sense. Such stories are regarded as actual events by the Buddhist devotees. These may be termed as stories or legends by the historians and scholars of Buddhology, but for the orthodox Buddhists, these are no less than the words of the Buddha himself.

⁸Singh, *op.cit.*, p. viii.

5. The Avadānas and the Pāli Apadānas

The thirteenth section of the *Khuddaka nikāya* is called *Apadāna*. Like the stories of the Avadāna literature, the Apadānas also illustrate the workings of the theory of karma, and deal with the previous lives of the Buddha, Pratyeka Buddhas, chief disciples or Arhats. A close relation between the two was established by Nalinakasa Dutt, who observes that the Apadāna is more closely allied to the Sanskrit avadānas than to the remaining works of the Pāli canon. On this point, J. S. Speyer remarks:⁹

All this Avadāna literature is very different from what we know of the Pāli Apadāna. “Avadāna” is interchangeable with “Apadāna”. This is doubtless true of the etymology of the words; whatever the root of the word is, there is little doubt that *ava-* is the Prākṛt form of *apa-*, and that the two words coincide in sense insofar as they mean ‘glorious achievement’ or ‘heroic story’. But this does not make them the same type of literature, any more than a novel is an epic.

6. Kṣemendra, the Author

Kṣemendra, who was also known as Vyāsadāsa, lived in Kashmir. He seems to have dwelled on the mountain of Tripuresh for a long time while composing the *Daśāvatāracarita*.

Kṣemendra’s genealogy can be traced from the information supplied by his son Somendra in the *Avadāna Kalpalatā*. It appears that Kṣemendra enjoyed a comfortable life in a wealthy family. Kṣemendra mentions three teachers: Abhinavagupta, author of the *Vidyāvṛtti*, from whom he studied poetic composition; Soma, a teacher of the Bhāgavata school; and Gaṅgaka.¹⁰ Somendra, in his preface to the work, says that his father was asked to compose a new avadāna, first by Sajjānanda, then by his Buddhist friend Nakka, because many existing collections, such as those by Gopadatta and others, were difficult to understand. Kṣemendra accordingly set to work, but after composing three avadānas, he was

⁹Thomas, ‘On Avadāna’, p.35.

¹⁰Aucityavicāracarcā, v. 39.

discouraged by the difficulty of his task. However, the Buddha himself is said to have appeared in his dream and encouraged him to complete the text, which he did with the assistance of one Pañdita Viryabhadra, who was well-versed in Buddhist literature. He was thereby able to gather 107 *Avadānas* over 27 years. This collection is the *Avadānakalpalatā*, which was completed in 1052 AD and is now held in high esteem, especially in Tibet.

Somendra, Kṣemendra's son, penned one more story to bring the total number in the collection to 108:

*My father composed 107 Avadānas;
So too have I, Somendra, composed one to complete the
auspicious count.*

Kṣemendra's presentation of his themes is elegant and graceful. The early medieval poetic convention of Sanskrit literature, with its exaggerated romanticism and artificiality, is noticeable everywhere. His poetry is sometimes simple and powerful in the manner of the epics. The *Avadānakalpalatā*¹¹ thereby opens up a vast vista upon the previous literature and becomes a compendium of highlights. Its aim is to glorify Buddha and his teachings. In order to achieve this, he touched upon every aspect of human nature: history, social pictures of lust and bitter rivalry, the court intrigues, factionalism, and cruelty, mingled with tales of people moved by pity, compassion and utmost sacrifice. Unlike other works of the *avadāna* literature, Kṣemendra's work is wholly in the classical Sanskrit of the early medieval tradition, with perfect Paninian grammar and diction. He borrows themes from older literature: the *Ekaśṛṅga* (No. 65) and *Śyāmaka* (No. 101) from the Rṣiśṛṅga episode of the *Rāmāyaṇa*; the *Sarvamīḍada* (No. 55) from the Śivi tale of the *Mahābhārata*; the *Viśvantara* (No. 23) and *Śrīsenā* (No. 2) echo the *Sudarśana* and *Oghavatī* episodes of the *Mahābhārata*. Kṣemendra seems to have drawn freely upon Indian, Kashmiri, Nepalese, Khotanese and Chinese sources, borrowing from *avadāna* collections in works such as the *Aśokāvadānamālā*, *Divyāvadāna*, and the *Mūlasarvāstivādavinaya*. In addition

¹¹For a critical analysis of Kṣemendra's writing, see Hybrid Sanskrit literature by Sukumari Bhattacharji, p. 162–163.

to writing the *Avadānakalpalatā*, he is thought to be among the first writers to introduce the Buddha into the Brahmanical pantheon, namely in his *Daśāvatāracarita*.¹²

7. The *Avadānakalpalatā* in Paintings

The impact of the *Avadānakalpalatā* not only affected literary circles; it inspired a new wave of painting in which all one hundred and eight avadānas were depicted in scroll paintings and frescoes. Popular tradition asserts that paintings of the *Avadānakalpalatā*'s full repertoire are found painted on the wall of the great temple of Lhasa, Tsugla khang, and even on the walls of its Stūpas.

An interesting example of a pictorial representation of the 108 Avadānas of the *Avadānakalpalatā* among the set of 31 Tibetan thangkas from Narthang was described and reproduced by G. Tucci in his *Tibetan Painted Scrolls*.¹³ There are also illustrations accompanying a modern English translation from Tibetan, *The Leaves of the Heaven Tree*, which individually reproduce each of the hundred and eight stories from a collection of twenty-two thangkas. The original set of thangkas illustrating these birth stories was made under the direction of the Mahāpanḍita Dharmākara Situ Chokyi Jungnay.

In the *Muktalatāvadāna*, it is stated that Lord Buddha prepared a painting of himself on cloth by impressing his shadow upon the cloth with rays from his body. Painters traced it with pigments, and Buddha added dharma teachings beneath it and sent it to Muktalatā in Sri Lanka. When Muktalatā saw Buddha's painting she attained the 'fruit of stream entry', the first stage in the path to enlightenment. A parallel passage is found in the *Udrāyanāvadāna* (No. 41):

dvādaśāṅgam paṭasyadhaḥ sānulomaviparya |
pratiyasanutpādam ca drṣtvā moham mumoca sāḥ ||¹⁴

¹²M. A. Foucher, 'Kṣemendra', Le Buddhavatara, Journal Asiatique, s. VIII, t. XX (1892), p. 167

¹³Tucci, Tibetan Painted Scrolls, pp. 441–534. Also cf. a new edition of the thangkas by Sharada Rani, Buddhist tales of Kashmir in Tibetan woodcuts (Narthang Series of the woodcuts of Kṣemendra's *Avadānakalpalatā*), Śata-piṭaka Series No. 232, Delhi, 1977.

¹⁴Avadānakalpalatā No. 41, *Udrāyanāvadāna*, in P. L. Vaidya ed., pt.I, p. 257

"He [King Udrāyaṇa] relinquished his delusion after having seen under the painting of the Buddha the twelve-limbed formula of dependent origination in its ascending and reverse order".

In Avadāna No. 75, there is an account of Dependent Origination in verse form. The traditional painting of the 'Wheel of Life' (*bhavacakra*) is also described. This chapter does not contain a story, but rather sums up the connection of the twelve causes which regulate the process of Karma. This process is represented by several symbolic pictures in the right corner: death by a corpse; the sensorial spheres (*āyatana*) by a door in a house; attachment by a man picking fruit; the thirst for life (*trṣṇā*) by two persons drinking; old age by a man leaning on a staff; the consciousness principle (*vijñāna*) by a tree on which a monkey is leaping; underneath, nescience (*avidyā*) by a blind man; contact (*sparśa*) on the right margin, by a man and woman kissing; the forces of karma (*samskāra*) by a woman preparing a soup; the individual (*nāmarūpa*) to the right, in the very first plane, by a kneeling figure which is extracting an arrow from its body; then to the left, almost hidden by a tree, two figures embracing, which represents sexual union. Beneath the central image is a depiction of the Buddha preaching in the Jeta grove.

8. Summaries of the stories

1. *The Awakening of King Prabhāsa*¹⁵

A king named Prabhāsa reigns in the city of Prabhāvatī. A mahout approaches the king and tells him about an extraordinary elephant. The king sees the elephant and instructs the mahout to train him. After the elephant has been trained, the king and the mahout take him into the forest. The elephant goes out of control after seeing a female elephant, the king reproaches the mahout and the two let him go to run wild in the forest. Seven days later, the elephant returns on his own. The mahout informs the king that the elephant has calmed down and remarks that animals such as elephants can be subdued, but the passion-

¹⁵This chapter was translated into English by Rothenburg in her Ph. D. thesis (1990)

BIBLIOGRAPHY

- Bajracharya, Ashakaji (Nepalbhasa tr.) – 1983
Bodhisattvāvadānamāla. Part I (Introduction). Lalitpur: Nepal Baudha Prakashan.
- Basak Radhagovinda (ed.) – 1963, 1964, 1968
Mahāvastuavadāna Vols. I-III, Calcutta Sanskrit College Research Series, nos. XXI, XXX and LXIII. Text nos. 12, 16 and 21. Calcutta: Sanskrit College
- Dayal Har – 1978
The Bodhisattva Doctrine of Buddhist Sanskrit Literature. Reprint: Delhi, MLBD.
- De Jong, J. W. – 1979
The Sanskrit text of the Śaddantāvadāna. Indologica Taurinensia vol. vii. Torino.
- Handurukande Ratna (ed.) – 1967
Maṇicūḍāvadāna: being a translation and edition and Lokananda: a transliteration and synopsis. Sacred Books of the Buddhists, Vol. XXIV. London: Luzac and Co.
- Mejor Marek – 1992
Kṣemendra's Bodhisattvāvadānakalpalatā: Studies and Materials. Tokyo: The International Institute for Buddhist Studies.
- Mitra, R. L. – 1971
The Sanskrit Buddhist Literature of Nepal. Reprint, Calcutta: Sanskrit Pustak Bhandar.
- Mukhopadhyaya Sujitkumar – 1982
Ashokavadana. Reprint, Delhi: Sahitya Akademi.
- Nakamura, Hajime – 1999
Indian Buddhism: A survey with Bibliographical notes. Reprint: Buddhist Traditions Series. Delhi, MLBD.

Onians, Isabelle (tr.) – forthcoming

The Magical Vine of the Bodhisattva's Many Lives (Bodhisat-tvāvadānakalpalatā) by Kṣemendra. 3 vols. Oxford: Clay Sanskrit Library.

Rothenburg, Bonnie Lynne – 1990

'Kṣemendra's *Avadānakalpalatā*: A textual Edition and translation of Chapters one to five'. PhD Dissertation (Buddhist Studies), University of Wisconsin-Madison.

Speyer, J. P. – 1902–9

Avadānaśataka, a century of edifying tales belonging to the Hīnayāna. Bibliotheca Buddhica. St.Petersburg.

Sharma, Sharmistha – 1985

Buddhist Avadānas: Socio-political economic and cultural study. Delhi: Eastern Book Linkers.

Tendzin, Ācārya Pema (tr.) – 1989

Muktalatāvadāna. Sarnath: Central Institute of Higher Tibetan Studies.

Thomas, Edward. J. – 1933

'On Avadāna and Apadāna', *The Indian Historical Quarterly*, Vol.IX No. 1.

Tucci, Giuseppe – 1949

Tibetan Painted Scrolls. Roma: La Libreria Dello Stato.

Takahata, Kanga (ed.) – 1954

Ratnamālāvadāna: A garland of Precious Gems or a collection of Edifying tales, told in a metrical form, belonging to the Mahāyāna. Oriental Library Series D, Vol. 3. Tokyo: the Toyo Bunko.

Vaidya, P. L. – 1959

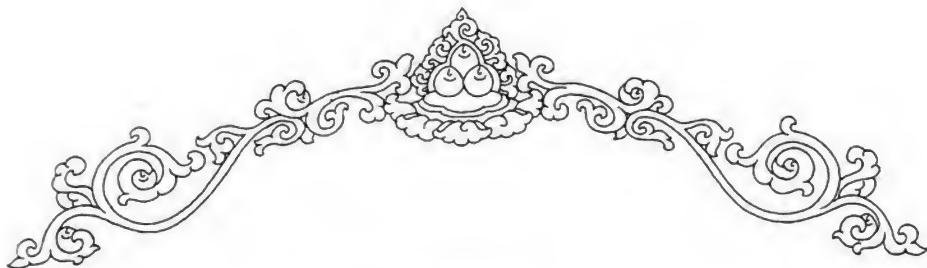
Avadānakalpalatā. Buddhist Sanskrit Texts Series No. 22-23. Darbhanga: Mithila Institute.

Winternitz, Maurice – 1993

History of Indian Literature. Vol. II. Reprint, Delhi: MLBD.

Wortham B. Hale – 1999

The Buddhist Legend of Jīmūtavāhana. With a new introduction by Prof. Sanghasen Singh, Delhi: Mittal Publications.

भूमिका

१. अवदान शब्दया व्युपत्ति

इश्वीया भिंछगूणु सदीइ रचना जूगु 'क्षेमेन्द्रविरचित अवदानकल्पलता' भगवान् बुद्ध स्वयं वसपोलया शिष्यपिं नापं मेमेपिनिगु पूर्वजन्मयागु बाखँ मुना (अवदान) खः । अवदान शब्दया अर्थ 'श्रीशोभा दुगु, पराक्रमगु वा भिंगु ज्या' खः ।

हाजिमे नाका-मुराजुं अवदानयात 'श्रीशोभां युक्तगु घटना खः' धकाः परिभाषित यानाबिज्याःगु दु । हाकनं, मैक्सम्यूलर भाजुं धम्मपद अनुवाद यानाबिज्याःबलय् अवदान शब्द धैगु 'अव दै ?' धैगु मूलं उत्पत्ति जूगु खः धकाः च्याबिज्यात । गुकिया अर्थ मूलरूपं शुद्ध व कल्याणकारी ज्या खः । लिपा थुकिं छगू पवित्रगु बाखँया रूपय् वा उजाःगु बाखँ, गुगु न्यने मात्रं भीगु मन शुद्ध याइगु खः धकाः परिलक्षित जूगु दु । अथे हे, मौरिस विन्तरनितज भाजुं अवदान शब्दयात थुकथं परिभाषित यानातःगु दु ।

- १) छगू उल्लेखनीय ज्या
- २) न्हापा जुयावने धुंकूगु ज्या-खँ
- ३) शुद्धगु, पराक्रमं युक्तगु ज्या
- ४) छगू ऐतिहासिक ज्या-खँ

फेयर भाजुं अवदानशतक फ्रेन्च भाषां अनुवाद यानादीबलय् 'अवदान धैगु छगू उपदेश खः, गुकिइ सुनानं याःगु कर्म व उकिया मजूसें मगाःगु फलनाप स्वापू दुगु खँयात कयाः तथ्य रूपं प्रतिपादन याइगु खः' धकाः वय्कलं न्व्यथंनातःगु दु । भाजु नलिनाक्षदत्तया कथं अवदान धैगु नाया बौद्ध साहित्यय् बुद्ध वा बुद्धया शिष्यपिनिगु

बाबालाःगु ज्यायात कथाः कनातःगु बाखँया विषय खः । थुगु शैलइ बुद्ध वा वसपोलया शिष्यपिनिगु वा बुद्धधर्म मानय् याइपि विशेष व्यक्तित्वपिनिगु फुकक प्रकारया पूर्वजन्मया बाखँत दुथ्याकातःगु दु ।

अवदानया शैली कथं भगवान् बुद्धं न्हापां पूर्व जन्मयागु प्रसंग स्वाकाः थुगु जन्मयागु वस्तुस्थिति कनाः परिचय बियाबिज्याइगु खः । अन्त्य् बाखँया लिधंसाय् भगवान् बुद्धं ज्ञानगुणं जाःगु पाठ वा शिक्षा कनाबिज्याइगु खः । अथे जुयाः अवदान धैगुलिइ वर्तमानया बाखँ भूतकालया बाखँ अले उकिया पाखें नाला कायेमाःगु ज्ञानवर्द्धक शिक्षा दइगु जुल ।

२. अवदान साहित्य

'अवदान धइगु बुद्ध वचन खः' धकाः मानय् यानातःगु दु । आचार्य हरिभद्रं धया-बिज्याथे अवदान द्वादशांग बुद्ध वचनया खुगूगु अंग खः । गथे कि :-

सूत्रं गेयम् व्याकरणम् गाथोदानवदानकम् ।
इतिवृत्तकम् निदानम् वैपुल्यम् च सजातकम् ।
उपदेशदभूतौ धर्मौ द्वादशांगानिदम् वचः ।

अवदान साहित्यय् प्रतिपादित विषय निथी दु । व खः, श्रावकयान व महायान वर्ग । भाजु हाजिमे नाकामुराजुं च्वयाबिज्याःगु थःगु 'इन्डियन् बुद्धिज्म' धैगु सफूतिइ व भाजु मौरिस विन्तरनित्जजुं च्वयादीगु 'हिष्टोरि अफ इन्डियन् लिटरेचर' धैगु सफूतिइ अवदान साहित्यया विषयय् विस्तृत विवरण बियातःगु खने दु । थन मुख्य मुख्यगु, संस्कृत भाषां च्वयातःगु अवदान संग्रहया नां क्वय् न्त्यव्ययागु जुल ।

- १) अवदानशतक
- २) कल्पद्रुमावदान
- ३) अशोकावदान माला
- ४) विचित्रकर्णिकावदान माला
- ५) दिव्यावदान
- ६) शार्दुलकर्णिवदान

- ૭) બ્રતાવદાન
- ૮) ભદ્રકલ્પાવદાન
- ૯) મહાવસ્તુ અવદાન
- ૧૦) દ્વાવિંશત્યાવદાન
- ૧૧) સુગતાવદાન
- ૧૨) રત્નમાલાવદાન
- ૧૩) અવદાનકલ્પલતા
- ૧૪) બોધિસત્ત્વાવદાન
- ૧૫) ઉપોષધાવદાન
- ૧૬) સુચન્દ્રાવદાન
- ૧૭) સુમાગધાવદાન
- ૧૮) પિણ્ડપાત્રાવદાન

ચ્ચય્ય ન્યથનાગુ અવદાન સંગ્રહ મધ્યય્ય દક્ષિણે પુલાંગુ 'અવદાનશતક' ખઃ । અથ અવદાનશતક ઇશ્વીયા ૨૨૩ નિસે ૨૫૩ સાલ દુને ચિનિયા ભાષાં ન્હાપાં અનુવાદ યાઃગુ ખઃ । અલે, અથ અવદાનય્ય 'દિનાર' ધૈગુ પુલાંગુ અસર્ફિયા નાં ઉલ્લેખ જુયાચ્વંગુલિં અથ ગ્રન્થ કમિતિ નં ઈશાયા નિગૂગુ શદીઝ હે રચના જુઝ ધુંકૂગુ વિશ્વાસ દુ ।

૩. અવદાનયા વર્ગીકરણ

કોવેલ, નીલ વ સિલ્બાલેભી થેં જાપિં વિદ્વાન્તય્યગુ ધાપુકથં મૂલસર્વાસ્તિવાદ વિનયલય્ય અવદાન દુથ્યાકાતઃગુ દુ । તર, પરશુરામ વૈદ્યજું વિનયવસ્તુલિઝ દુથ્યાઃગુ 'માન્ધાતા અવદાન' ન્હાપા ન્હાપાયાગુ દીર્ઘાગમય્ય નં દુથ્યાઃગુ દુ ધકાઃ ખંકાદીલ । અથે જૂગુલિં વય્કલં 'અવદાન ધૈગુ વિનયયા અભિન્ન અંગ ખઃ ધકાઃ ધાય્યગુ પાય્યછિ મજૂ' ધકાઃ ધયાદીલ । વય્કલં 'બરુ અથ દ્વાદશાંગ બુદ્ધ વચનયા છ્યગુ અભિન્ન અંગ ખઃ' ધકાઃ ક્યનાદીલ ।

થીર્થી અવદાન ગ્રન્થત વિભિન્ન સંસ્કૃત બૌદ્ધ ગ્રન્થય્ય દુથ્યાનાચ્વંગુ ખને દુ । વિનયવસ્તુ, દીર્ઘાગમ, મધ્યમાગમ, સંયુક્તાગમય્ય જક મખુકિ વિભિન્ન મહાયાન સૂત્રય્ય નં અવદાન ગ્રન્થત દુથ્યાકાતઃગુ દુ । ભાજુ સિલ્બાં લેભિજુયા કર્થ દિવ્યાવદાનય્ય ચ્વંગુ સ્વીચ્યાપૂ બાખું મધ્યય્ય નીગુપુ બાખું તનાવને ધુંકૂગુ સંસ્કૃત ગ્રન્થ પાખે લિક-

यातःगु खः । हानं लिपा वय्कलं, दिव्यावदानय् च्वंगु भिन्निपु बाखैं, भाजु नलिनाक्ष दत्त पाखें सम्पादित गिलित हस्तलिखित ग्रन्थय् च्वंगु विनय ग्रन्थय् नं दुगु खैं न्त्यथ्यानादिल ।

अवदान थी थी कथंया दु । छ्थी कथंया अवदानय् भगवान् बुद्धं पूर्वजन्मयागु खैं न्त्यथ्यना: वसपोलं भविष्यव्याकरण यानाविज्याइगु खः । थथे व्याकरण यानाविज्याइगु बाखैंय् आपाःयाना थुगु वर्तमान जन्मय् यानागु कर्म पाखें भविष्यय् जुइगु फलया घटना कनाविज्याइगु खः ।

गुलिं गुलिं बाखैंय् भविष्यव्याकरण व पूर्वजन्मया नितां खैं दुध्याकातःगु खने दु । अवदान अन्तिम वर्गय्, भिंगु वा मभिंगु कर्म जुइमा, उकिया विपाक फल थुगु हे जन्मय् लाईगु खैं क्यनातःगु दु ।

भाजु स्पेयरजुया धापुकथं अवदान ग्रन्थया उत्पत्ति व श्रोत स्वंगु प्रकारं ब्वथलातःगु खने दु ।

१) न्हापांगु ब्वकथंया अवदान ग्रन्थ धैगु सूत्र व विनय ग्रन्थय् प्राप्त जुयाच्वंगु ग्रन्थत खः । उदाहरणया लागी माँ धुँ व वया न्याम्ह मस्तय् गु बाखैं सुवर्णप्रभास सूत्रया व्याघ्री परिवर्तय् कनातःगु दु ।

२) निगूगु ब्व कथंया अवदान ग्रन्थ धैगु शुद्ध अवदान ग्रन्थ खः । उजाःगु ग्रन्थ स्वतन्त्र रूपं वा संग्रहया रूपय् प्रचारय् वयाच्वंगु खः ।

३) स्वंगू ब्वकथंया अवदान ग्रन्थ धैगु लिपा मुंकातःगु अवदान संग्रहत खः, गथे कि अशोकावदान आदि । उकिइ मध्यय् दक्षिणे अप्वः बाखैंत मुनातःगु अवदान ग्रन्थ धैगु थ्वहे अवदानकल्पलता खः, गुगु काश्मीरय् च्वंम्ह कवि क्षेमेन्द्र व वया काय् सोमेन्द्रं रचना याःगु खः ।

४. अवदान व जातक

जातक धैगु अवदान ग्रन्थयागु हे न्हापांगु रूप खः धकाः मानय् यानातःगु दु । जातक व अवदान निगुलिं लिक्क स्वापु दयाच्वंगु बौद्ध साहित्यया शैलित खः । थुपिं निगुलिइ नं प्राचिन बौद्ध वा ब्राह्मण धर्मया साहित्यिक या श्रोतं लिक्यातःगु वा

रचना यानातःगु, नैतिकताया व्यवहारय् प्रोत्साहन यायेगु बाखेंत दुर्ध्याकातःगु दु । जातक व अवदान बाखनय् कर्मया महान् शक्ति भवचक्रया अनगिन्ति जुनीइ प्रणिपिनिगु गति निर्धारण याना बिइफुगु खेयात कया: दृष्टान्त बियाच्वनी । जे. एस. स्पेयर भाजुं थःगु अवदानशतक ग्रन्थया भूमिकाय् थुकथं न्त्यथनातःगु दु :-

अंवदान धैगु जातक ग्रन्थ नापं यक्को लिक्क लाःगु ग्रन्थ खः । निगू ग्रन्थय् न भगवान् बुद्धं नैतिक शिक्षा बिइगु ताःतुना सद्वर्मयात कनातःगु शिक्षाप्रद बाखेंत दुर्ध्यानाच्वंगु दु । पाःगु थुलि हे खः कि जातक बाखेंय् बोधिसत्त्व मूल पात्रकथं नायक जुया वा बाखेंया छगू घटनाय् प्रमुख पात्र जुयाच्वनिसा अवदान ग्रन्थय् सुं न महापुरुष वा स्त्रीपि मूल पात्र जुइफु । अथे खःसा न बोधिसत्त्व मूल पात्र जुयाच्वंगु अवदान ग्रन्थत मदुगु मखु, यक्वं दु । थुपि बोधिसत्त्व अवदानमाला धैगुली दुर्ध्यानाच्वंगु दु । तर, उकियात जातक हे धाःसां छुं पाइ मखु ।

प्राध्यापक संघसेनजुं जातक व अवदानया दथुइ फरक जुयाच्वंगु खें न्त्यथनातःगु दु :-

जातक धैगु बोधिसत्त्वं थःगु अचिन्त्य पूर्व जन्मय् यानावःगु ज्याया चित्रण खःसा अवदान धैगु सुं गुम्हं व्यक्तिपिनिगु नैतिक्ता वा धार्मिक ज्या-खें वा भिंगु ज्याया पराक्रमंया चित्रण खः । उजाःगु ज्या इपि व्यक्तिपिसं भगवान् बुद्धया प्रति अपार श्रद्धा तया: याइगु खः । उजाःगु पराक्रमं युक्तगु ज्या धैगु थःगु ज्यान हे बलिदान बिया क्यनेगु रूपय् नं जुइफु वा साधारण स्वां, धूप, लुँ, वहः वा अमूल्यगु रत्न आदि छुं छगू दान बिइगु कथंया ज्या नं जुइफु । अथवा स्तूप निर्माण आदि यानाक्यंगु ज्या नं जुइफु । अवदान बाखेंया वास्तविक तात्पर्य पापकर्मया फलं दुःख जुइगु, अले पुण्यकर्मया फलं सुख जुइगुयात क्यनेगु खः । धात्ये धायेगु खःसा अवदान बाखें धैगु कर्मया बाखें धाःसां छुं पाइ मखु । थुजाःगु बाखेंयात बौद्ध उपासक-उपासिकापिसं वास्तविक घटनाया रूपय् मानय् याइगु खः । तर, थौकन्हय् याःपि इतिहासकार वा बौद्ध विद्वानतसे धाःसा थुकीयात मात्र पौराणिक बाखेंया रूपय् जक मानय् याइगु खः । खासयाना परम्परागत बौद्ध समाजय् अवदान ग्रन्थयात बुद्ध वचन हे खः धका: मानय् यायेगु चलन दु ।

५. अवदान व पालि अपदान

खुदकनिकाय ग्रन्थया भिस्वंगूरु अंग धैगु अपदान खः । अवदान साहित्यया बाखेँ थें न तुं अपदान बाखनय् कर्म विपाकया घटना चित्रण यानातःगु दु । नापं अपदानय् बुद्ध, प्रत्येक बुद्ध व अग्रश्रावकपिनिगु वा प्रमुख अहंत् भिक्षुपिनिगु पूर्वजन्मया बाखेँ कनातःगु दु । भाजु नलिनाक्ष दत्तजुं इपिं निगू प्रकारया ग्रन्थयात क्याः छगू सम्बन्ध स्वाकाः क्यना दीगु दु । वयकःया धापु कथं पालि साहित्यया ग्रन्थत मध्यय् संस्कृत अवदाननापं दक्षिबे लिक्क लाःगु ग्रन्थ धैगु अपदान खः । अथ विषययात क्याः जे. एस. स्पेयर भाजुं थःगु बिचाः थथे प्वंकादील :-

थुपिं फुक्क अवदान साहित्य धैगु भीसं स्यूगु पालि अपदान स्वयां गावकं पाःगु खने दु । खतु अवदान शब्द पालिया अपदान नाप ज्वःला । अथ खँ शब्दया व्युत्पत्तिकथं बिचाः यायेबलय् सत्य हे खः । छायधाःसा ‘अव’ शब्दया मूल रूप प्राकृतया ‘अप’ या रूप नाप मिलय् जूगु खँय् छुं शंका कायेगु थाय् मदु । उलिजक मखु, निगू शब्दया अर्थ कथं बिचाः यायेबलय् नं श्रीशोभा युक्तगु ज्या वा पराक्रमगु ज्या खः’ धैगु सिइदु । तर, थुकिया मतलव अथ मखुकि उगु निगूलिं व हे प्रकारया साहित्य खः । अथे धायेगु छुं छगू उप-न्यासयात महाकाव्य धाये थें जक जुइ ।

६. ग्रन्थकार क्षेमेन्द्र

क्षेमेन्द्र, व्यासदास नामं प्रख्यात जुयाच्चंह, काशमीरयाम्ह खः । वसपोल थःगु ग्रन्थ दशावतारचरित्र रचना यानाबिज्ज्याबलय् ता ई तक्क त्रिपुरेश धैगु पर्वतय् च्वनाबिज्ज्याःगु खने दु । क्षेमेन्द्रया वंशवृक्ष, वसपोलया हे काय् सोमेन्द्रं अवदानकल्पलताया भूमिकाय् बियातःगु जुल । क्षेमेन्द्रं छगू धनी परिवारय् च्वनाः सुविधायुक्त जीवन हनावंगु सिइदु । क्षेमेन्द्रं थः स्वम्ह गुरुपिनिगु नां न्त्यथनातःगु दु । इपिं खः -

- १) विद्यावृत्तिया च्वमि अभिनवगुप्त, गुम्हेसिगु पाखें वसपोलं काव्य रचना यायेगु कला सयेकाकाःगु खः ।
- २) भागवत संप्रदायया छम्ह आचार्य सोम ।
- ३) मेम्ह खः गंगक ।